

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

knytte sig til at lade overenskomsterne gælde for et længere tidsrum. Men mest afgørende synes jeg det er, at begge parter har stemt for mæglingforslaget under den bestemte forudsætning, at overenskomsterne skulle gælde for 2 år.

Jeg mener derfor, at folketinget handler klogest og fornuftigst ved ikke at ændre ved noget af det, som mæglingforslaget indeholder, men vedtager det i den skikkelse, hvori det har foreligget for parterne under afstemningerne, og i den skikkelse, hvori begge parter ansvarlige ledelse har anbefalet det, også med hensyn til overenskomsternes løbetid.

Aksel Larsen: Jeg er nødt til at begynde med at omtale de former, hvorunder denne forhandling om et vigtigt lovforslag foregår i det danske folketing. Jeg tænker ikke så meget på formerne her i tinget som på den omstændighed, at politiet, efter hvad de ledende politifolk i bygningen hævder, ifølge justitsministerens personlige ordre har afspærret den del af Christiansborg, hvor folketinget har til huse, forhindrer folk i at nærme sig og forhindrer også alle, der måtte have et eller andet lovligt og rimeligt ærinde i bygningen, i at komme ind. Jeg ved ikke, hvilken kompetence justitsministeren har til dette. Jeg ved, at folketinget ifølge forfatningen er suverænt, ikke underlagt regeringens og ikke underlagt nogen enkelt minister, og hvis det er politiet, der på eget initiativ eller på justitsministerens initiativ har foretaget dette, ønsker jeg at påtale det. Jeg går ud fra som givet, at folketingets høje formand vil værne tingets værdighed og sørge for, at tinget selv kommer til at bestemme over, hvilke forholdsregler der skal træffes, og hvilke der ikke skal træffes i og omkring folketingets lokaler.

Jeg fatter iøvrigt på ingen måde begrundelsen for denne politiafspærring. Ingen kan jo hævde, at der findes rimelig grund til at hindre folk i at nærme sig folketinget. Ved mange lejligheder, hvor man har drøftet valgloven og argumenteret for, at jyderne burde have flere mandater end københavnernes, har man sagt, at københavnernes er så nær ved Christiansborg, men nu skal de åbenbart holdes på afstand ved politiets hjælp. Jeg håber ikke, at noget medlem af

tinget eller dets præsidium har noget som helst ansvar for denne politiafspærring; jeg håber, at man har protesteret imod den. Det kan vel ikke være sådan, at man, når man lovgiver herinde, siger, at man er bange for, at folket skal være nærværende. Jeg siger dette så meget mere, som man jo på et partiformandsmøde i eftermiddags var enig om, at der skulle nedsættes et udvalg om dette lovforslag, og at dette udvalg måtte være forberedt på at skulle modtage deputationer. Hvordan skal disse komme frem til udvalget, når politiet holder dem fast ovre ved Holmens Bro?

Må jeg dernæst sige om dette spørgsmål om udvalg, at jeg kan regne ud, at der bliver nedsat et udvalg angående dette lovforslag, og jeg ønsker med det samme, så det ikke går i glemmebogen, at gøre opmærksom på, at kommunisterne er yderst interesserede i at være repræsenteret i dette udvalg, og finder det yderst rimeligt i betragtning af hele situationen, at kommunisterne er repræsenteret i dette udvalg. Jeg afventer med interesse svar fra de partier, der har lagt forretningsordenen sådan tilrette, at de har monopol på udvalgsbesættelsen, om de vil ordne det sådan, at kommunisterne på en eller anden måde bliver repræsenteret i udvalget. I modsat fald bliver jeg nødsaget til selv at stille et forslag, som sikrer noget sådant.

Må jeg dernæst sige om fremsættelsen af dette lovforslag, at jeg ikke tror, den fremsættelsestale, der blev leveret af den højtærede minister, på nogen måde var tilfredsstillende. Den gav ingen reelle oplysninger om, hvad det hele drejer sig om, nemlig om mæglingforslagets indhold og virkning, og den gav ingen oplysning om, hvordan afstemningen i virkeligheden er sket, og hvilke resultater den har givet. Vi fik af den højtærede minister den oplysning, at medens arbejdsgiverne havde vedtaget det med stor majoritet, havde arbejderne forkastet det med 221 599 nej-stemmer mod 194 508 ja-stemmer. Denne oplysning bygger naturligvis på et officielt dokument, men derfor er det ikke sikkert, det er sandhed, eller i hvert fald ikke den fulde sandhed. Det, der er den fulde sandhed, er, at i urafstemningen har deltageret 323 000 fagforeningsmedlemmer.

Blandt disse fordeler stemmerne sig sådan: 115 000 ja, men 208 000 nej. Altså,